



## Tisztelt Képviselő Asszony, Képviselő Úr!

2015. február 20-án az Országgyűlés politikai vitát tart „Magyarországnak nincs szüksége megélhetési bevándorlókra” címmel”.

Hetek óta folyik a nagy figyelmet kapott vita, melyben a bevándorlás, a menekültügy, az európai uniós tagságával összefüggő migrációs folyamatok összekeverednek. Mi, bevándorlókkal és menekülőkkel foglalkozó civil szervezetek arra kérjük, hogy a téma súlyának és összetettségének kijáró felelősséggel vegyen részt a parlamenti vitában. Ehhez próbálunk segíteni Önnek azzal, hogy felhívjuk figyelmét néhány méltatlanul homályban hagyott tényre és körülményre.

## Magyarországnak nincs szüksége riogatóra.

A vitanap címe azt a hamis látszatot kelti, mintha kifejezetten Magyarországra irányulna, és hazánkat különösen sújtaná a „megélhetési bevándorlás”. „Megélhetési bevándorlókról” nincsen értelme beszélni, mert a bevándorló természetesen elsősorban megélhetési céllal változtat országot. A „megélhetés” természetes, méltányolható emberi törekvés.

Mindazonáltal **meg kell különböztetni a bevándorlás és a menekültügy kérdését.** *Gazdasági bevándorló* az, aki munkavállalási, vállalkozási, oktatási céllal érkezik Magyarországra. Ők az a 140 000 külföldi ember, akik már most is velünk élnek. Többségük a szomszédos országokból érkezett magyar. Azok, akiket a kormány most „megélhetési bevándorlóknak” nevez, valójában *menedékkérők*.

## **A menedékjog az Alaptörvény és az Európai Unió Alapjogi Chartája által is védett alapjog.**

Mindenkinek joga van védelemhez Magyarországon, akinek sem származási országa, sem más ország nem nyújt védelmet, és akit hazájában vagy a szokásos tartózkodási helye szerinti országban faji, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, vallási, illetve politikai meggyőződése miatt üldözik, vagy az üldöztetéstől való féltelme megalapozott. Védelemre jogosult az is, akit származási országában kínzás, embertelen vagy megalázó bánásmód fenyeget, vagy aki polgárháborúból, vagy nemzetközi konfliktus elől menekül olyan esetben, amikor otthonmaradása közvetlen veszélynek tenné ki. Senki nem utasítható ki olyan országba, ahol az a veszély fenyegeti, hogy halálra ítélik, kínozzák vagy más embertelen bánásmódnak, büntetésnek vetik alá.

Menedékkérőkre általánosságban alkalmazni a negatív „megélhetési” címkét teljességgel méltánytalan, hiszen túlnyomó többségük valóban rettenetesen nehéz élethelyzete miatt kényszerül hazáját elhagyni. Ez még akkor is igaz, ha nem minden menedékkérőből lesz elismert menekült, és a menekültügyi eljárás során aztán bebizonyosodik, hogy nem jogosult védelemre, mert hazájában nem üldözik. Az ilyen nehéz sorsú, földönfutóvá lett személyeknek, családoknak a megbélyegzése, **bűnbakká tétele önmagában igazságtalan, embertelen és társadalmilag káros**, illetve erősíti a külföldiekkel szembeni ellenérzést.

**A bevándorlás a magyar gazdaság és a társadalom számára hasznos.** E nélkül nem lehetnének ma segítségünkre ukrán vagy erdélyi orvosok, német vállalkozók, nem lehetnénk büszkék vietnami származású magyar sakkvilágbajnokunkra, nem élvezhetnénk a világkonyha örömeit és nem működhetnének sikerrel a koreai vagy indiai multinacionális vállalatok sem Magyarországon. A már most is szigorú magyar bevándorlási szabályok miatt csak az jöhet, akinek van bőven pénze, bizonyítottan van hol laknia és van egészségbiztosítása. Így nem csoda, hogy a velünk élő bevándorlók nagyobb arányban dolgoznak, mint a magyarok. Az Európán kívülről érkezett

bevándorlók között a diplomások aránya kétszer akkora, mint a magyarok között. Sokan vállalkozók, akik magyar állampolgároknak adnak munkát, sok magyar egyetemet pedig már most is csak a sok évig itt tanuló külföldi diákok tartanak el.

Magyarországot egyáltalán nem „fenyegeti”, hogy kulturálisan eltérő bevándorlók jelentős számban jelennének meg itt. A **lakosság kevesebb mint 2 %-át kitevő, 140.000 bevándorló háromnegyede valamely európai országból** érkezett: román, német, szlovák, ukrán állampolgár. **Jelentős részük szorosan kötődik Magyarországhoz** származása, anyanyelve, családja miatt. A legtöbb nem európai bevándorló a Távol-Keletről érkezett, az ő gyermekeik is többnyire már anyanyelvként beszélik a magyart. Ilyen ütemű bevándorlás mellett évszázadoknak (!) kellene eltelnie ahhoz, hogy Magyarországon számottevő olyan bevándorló közösség éljen, amely szokásaiban, vallásában, stb. jelentősen különbözik az egyébként önmagában is sokszínű magyarságtól.

**A bevándorláspolitikáról lehet és kell is szakmai vitát folytatni.** A menekültügyről is lehet szakmai vitát folytatni, bár itt az uniós, nemzetközi és alkotmányos kötelezettségek kereteket szabnak. A menekültügyben az Európai Unió a közös európai minimumot szabja meg – aligha akarhat hazánk a másik 27 országban elfogadottnál is megszorítóbb lenni. A kormányzati kommunikáció mindeddig minden szakmaiságot nélkülözött, valójában csak a bűnbakképzést, a figyelem elterelését és a Jobbik szavazóinak megnyerését szolgálta. A hazai migrációs és menekültügyi szakértők nyitottak bármilyen szakmai vitára, amennyiben az tényeken és szakmai érveken alapul.

## Magyarországnak nincs szüksége az adatok félreértelmezésére.

A vitát megelőző politikai kampányban a kormánypárt világossá tette, „megélhetési bevándorlókon” azokat a migránsokat, irreguláris vándorokat érti, akik, noha nem jogosultak a védelemre, mégis menedékkérellemmel fordulnak a magyar hatóságokhoz. Valóban elviselhetetlen terhet jelentenek-e ők országunknak? Véleményünk szerint nem.

A vita kezdeményezőinek egy dologban biztosan igaza van: két év alatt hússzorosára emelkedett a menedékkérők száma. Az viszont kevésbé közismert, hogy ez idő alatt **a hazánktól valamilyen (menekült, oltalmazott, befogadott) védelmet elnyert külföldiek száma alig változott:** 2012-ben összesen 462 volt, ami tavaly – hiába növekedett a regisztrált kérelmezők száma drasztikusan – mindössze csak 535-re bővült.

Ennek nem csak az az oka, hogy sokan nem jogosultak a nemzetközi védelemre, hanem az is, hogy Magyarországon olyanok sem kapnak védelmet, akik más országokban igen. (Összehasonlításképpen az EU-n belül Magyarországon a második legalacsonyabb az elismerési arány.)

Európai összehasonlító adatokkal egyelőre 2013-ból rendelkezünk. Miközben a magyar menedékjogi eljárás az egyik leggyorsabb az Unióban, mégis mindössze a kérelmeknek csak a 24 százalékát bírálta el a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (BÁH). Ennél kevesebbet csak Horvátországban és Lengyelországban. Vajon miért? Nem a BÁH tétlenkedik. A menedékkérők nagy többsége nem várja be a döntést, számukra Magyarország illiberális „befogadási” gyakorlata azt üzeni: nem érdemes itt próbálkozni, mert különösen kicsi a valószínűsége a védelem elnyerésének, és a státuszhoz kapcsolódó integrációs támogatást is szűk marokkal mérik errefelé.

A nem kifejezetten nagyvonalú menekültpolitikájáról nevezetes Ausztriában, ahol 2013-ban a kérelmeknek a 95%-át elbírálták, az összes kérelmező 28 százaléka kapott valamilyen védelmet. Nálunk ez 2 százalék volt, kevesebb, mint az Unió bármelyik más tagállamában. Elképzelhető-e vajon, hogy amíg a schengeni övezet délkeleti határának számító Magyarországon csakis krónikus hazudozók és notórius csalók próbálkoznak, addig a teljes határát az övezeten belül tudó Ausztriának már nagyszágrendekkel több „igazi menekült” jut?

De ha a 2013-ban elbírált összes kérelmet összevetjük a védelem bármilyen formáját elnyerők számával, akkor is feltűnő az eltérés. Európában átlagosan minden harmadik menekültügyi eljárás (35%) végződött pozitív döntéssel, míg nálunk csak minden tizenkettedik (8%). 2014-ben alig változott a helyzet, és minden tizenegyedik eljárásban (9%) született pozitív döntés.

## Tisztelt Képviselő Asszony / Úr!

Magyarország teljes költségvetési kiadása tavaly 17 ezer milliárd körül alakult, a **teljes, „kiugróan magas” menekültügyi büdzsé 1,5 tízezreléket (0,015%)** csípett le belőle.

A menedékkérők számának ugrásszerű emelkedése közel sem jelent hasonló mértékű tehernövekedést a magyar költségvetésnek. A BÁH főigazgatójától tudjuk, mennyit költött a Hivatal a menekültügyre:

2014	2013	2012	
42 777	18 895	2 157	<b>Menedékkérelmek</b>
2,6 milliárd Ft	1,8 milliárd Ft	1,1 milliárd Ft	<b>BÁH menekültügyi kiadásai</b>

Ha 2012 óta a költségek a kérelmezők számával arányosan emelkedtek volna, a BÁH-nak 21,8 milliárd forintot kellett volna menekültügyi kiadásokra fordítania. Az, hogy ez nem így történt, mutatja, hogy valójában nincs menekültügyi válság.

Egy-egy menekültre vagy menedékkérőre eső költség átlagosan napi 4500 Ft. Ez – figyelembe véve a tavalyi 2,6 milliárdos kiadást – azt jelenti, hogy 2014-ben átlagosan naponta 1582 főnek az ellátásáról kellett gondoskodni. Ahhoz képest, hogy a BÁH menekültügyi kapacitása „békeidőben is” eleve 2000 főre van méretezve, nem tűnik hajmeresztően soknak. Ez az adat ismét arról árulkodik, amiről korábban írtunk: sok menedékkérőnek esze ágában sincs Magyarországon maradni, amint tehetik, továbbmennek a több reménnyel kecsegtető célpontok felé. Ennek aztán az a „kettős haszna” lesz itt, hogy bár nem kerülnek pénzbe a hatóságoknak, az egykori menedékkérők fantomadataira hivatkozhatnak a „migrációs krízis” kellően drámai szemléltetéséhez.

## Magyarországnak nincs szüksége Unió-ellenességre.

A migráció és a menekültügy nemzetközi jelenség és alapvetően uniós kérdés. **Magyarországnak nem egyedül kell a megoldást megtalálnia és nem az uniós értékek és szabályok semmibe vételével.**

Visszatérő állítás, hogy „Magyarország egyedül van, az Unió nem segít, sőt Brüsszel akadályozza a megoldást”. Ehhez képest **az EU nagyon is jelentős pénzt ad a helyzet kezelésére.** A menekültügyre fordítható EU-s források tekintetében Magyarország a tagállamok középmezőnyében van. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal csak 2014-ben 456 millió forint uniós forrást kapott kifejezetten menekültügyi feladatokra. Az Unió csak 2014-ben 385 millió forinttal támogatta az illegális migránsok visszaküldését Magyarországról. Ugyanez az Európai Unió csak 2014-ben 4 milliárd 310 millió forintot adott a magyar hatóságoknak határőrizeti feladatokra, az Unió külső határának megerősítésére.

## Magyarországnak nincs szüksége az alapvető emberi jogok csorbítására.

**A jelenlegi menekültügyi eljárás szabályozás nem szorul alapvető, nagymértékű változtatásra az uniós jogharmonizációs kötelezettségek átültetésén túl.**

Azt is sokat hallani, hogy túl hosszú ideig tart a menekültügyi eljárás. Ezzel szemben a magyar menekültügyi eljárás már így is az egyik leggyorsabb Európában, az eljárások tipikusan 3-6 hónap alatt jogerősen lezárulnak. Azoknak az esetekben, akik néhány napon belül továbbutaznak, az eljárást megszüntető végzés gyakorlatilag azonnal megszületik. Azt megállapítani, hogy egy menedékkérő tényleg jogosult-e a védelemre (azaz menekült-e) egy összetett, szakértelmet igénylő folyamat, ez ránézésre nem megállapítható. Meg kell hallgatni a kérelmező történetét, meg kell vizsgálni a bizonyítékokat és a helyzetet a származási országban. Van, amikor orvosi szakvélemény is kell, hogy a kérelmező testi sérüléseit, az esetleges kínzások nyomait dokumentálva, alátámassza a kérelmező személyes történetét. Így a menekültügyi eljárást nem lehet néhány nap alatt lefolytatni, a magyar eljárás így tovább aligha gyorsítható a hatékony jogorvoslathoz való jog kiüresítése nélkül. Ez egyértelműen **sértené az Emberi Jogok Európai Egyezményét**, így a borítékolható strasbourgi

bírósági elmarasztaló döntések miatt immár a magyar adófizetők pénzéből kell majd a kártérítéseket kifizetni.

A kormányfő által felvetett ötlet, mely szerint "az ellátásukat megkeresendő" dolgozniuk kell az őrizetbe vett személyeknek, a magyar történelem legsötétebb, munkatáborokkal sújtott időszakát idézi.

A menedékkérők jogainak továbbkurtítása a nyílt beismerése lenne annak, hogy országunk nem biztosítja az Alaptörvényben és a Genfi Egyezményben garantált emberi jogokat, nem nyújt valódi védelmet a menedéket keresőknek.

## Magyarországnak nincs szüksége költséges rendőrállami megoldásokra.

Tény, hogy 2013 óta menedékkérők nem kerülnek idegenrendészeti őrizetbe, mert ez az uniós jogba ütközik. Viszont a 2013-as befogadási irányelv megengedi a menedékkérők fogvatartását. A helyzet éppenséggel az, hogy az Országgyűlés ez uniós szabályra támaszkodva már 2013 júliusától lehetővé tette az ún. menekültügyi őrizetet. 2013 júliusa és 2014 vége között 6591 menedékkérő került menekültügyi őrizetbe és töltött ott legtöbbször hosszú hónapokat.

**A menekültügyi őrizet jelenlegi gyakorlata is alapján is világos, hogy ez egy embertelen, ésszerűtlen, költséges és a nemzetközi standardokkal ellentétes fogvatartás.** Ma is érvényesek nagyrészt azok a súlyos kifogások, amelyeket a menedékkérők idegenrendészeti őrizetben történő fogvatartása miatt az Európai Bizottság, az Európai Emberi Jogi Bíróság és az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága (UNHCR) is megfogalmaztak. A menekültügyi őrizettel kapcsolatos joggyakorlat áttekintése után 2014 őszén a Kúria is számos aggálynak adott hangot.

**A menedékkérőket nem lehet automatikusan őrizetbe venni, az erre vonatkozó elképzelés elfogadhatatlan és kivitelezhetetlen.**

1. **A menedékkérők nem bűnelkövetők.** A tiltott határátlépés ugyanis sehol nem bűncselekmény Európában, így Magyarországon sem. Az üldöztetés elől menekülőnek joga van a határt jogellenesen átlépni, ahogyan azt 1956 gyakorlatából ismerjük. Kinek volt akkor érvényes útlevele?! Ahogy „ránézésre” nem lehet börtönre se ítélni senkit, ugyanúgy nem lehet egy embert hónapokra fogdába zárni pusztán azért, mert nincs vízuma.
2. **A menedékkérők általános fogvatartását az uniós szabályok is tiltják.** Az őrizetbe vétel csak kivételesen indokolt esetekben lehet jogszerű, például ha alapos a gyanúja, hogy a menedékkérő veszélyt jelent a nemzetbiztonságra, vagy ha korábban már egyértelművé vált, hogy nem hajlandó együttműködni a menekültügyi hatósággal. Minden esetet egyedileg kell elbírálni. A fogvatartás minden ember számára traumatizáló, különösen igaz ez a sérülékeny csoportok tagjaira. Így például várandós nőket, gyermekeket, megkínzott vagy beteg embereket nyilván nem szabad őrizetbe venni vagy tartani.
3. **Gyakorlati szempontból is lehetetlen lenne mindenkit bezárni,** mert ehhez – a jelenlegi számok mellett – azonnal több tízezer férőhelyes extra fogdakapacitásra lenne szükség. A menekültügyi őrzött befogadó központok jelenlegi kapacitása mintegy 450 fő. A kapacitásbővítés sokmilliárd forintba kerülne, ráadásul a fogvatartott menedékkérők ellátási költsége két-háromszorosa a nyitott szállásokon elhelyezett menedékkérőkének, ami újabb tízmilliárdokkal terhelné a költségvetést. Nyilvánvaló, hogy ezt a kormány sem gondolhatja komolyan.

**Nem igaz, hogy ha nem zárjuk be a menedékkérőket, akkor automatikusan nő a számuk.**

2007-2009 között csak viszonylag kevés menedékkérő került őrizetbe, azokban az években mégis csak 2000-4000 között mozgott a menedékkérők száma, ami 2014-ben szigorú őrizetbe vételi gyakorlat mellett nőtt majdnem 43.000-re. A menedékkérők számát sok más tényező befolyásolja, elsősorban az, hogy mi történik a származási országokban.

**A menedékkérőknek joguk van Magyarország területén maradni, amíg jogerősen el nem bírálják a kérelmüket.** Amíg még nem döntöttük el, hogy közülük ki jogosult menekült státuszra és ki nem, addig nem lehet őket kitoloncolni. Ha ezt tesszük, biztos halálba vagy kínzásba küldünk vissza családokat, nőket, férfiakat, gyerekeket.

## Magyarországnak nincs szüksége ködösítésre.

A parlamenti vita apropója – kimondva, kimondatlanul – inkább az, mihez kezdjen a magyar állam a szerb–magyar határt engedély nélkül átlépő, Nyugat-Európába igyekvő **koszovóiakkal**. Ezt **valóban érdemes megbeszélni**.

Nem vitatjuk, hogy **a Koszovóból érkező migránsok túlnyomó többsége nem felel meg a menekültek helyzetéről szóló 1951. évi Genfi Egyezmény feltételeinek, így védelemre nem jogosult**. Ám az, hogy a határt kénytelenek jogszerűtlenül átlépni, illetve amint feltartóztatják őket a magyar hatóságok, menedékkérelmet terjesztenek elő, leginkább azzal magyarázható, hogy hazájuk élni nem lehetetlen, a függetlenség kivívásával nem tudott gazdasági szempontból marasztaló alternatívává válni. Az Európai Unió vízümpolitikájával és a legális munkavállalás lehetőségének megtagadásával megakadályozza a koszovói állampolgárok legális belépését és bevándorlását. Így csapdába estek a koszovóiak és kelepcébe került az Unió is. Ők azért lépik át a határt engedély nélkül és kérnek menedéket a siker minden reménye nélkül, mert nem kapnak vízumot a beutazáshoz, az Unió tagállamainak menekültügyi hatóságai pedig azért nem biztosítanak nekik védelmet, mert túlnyomó többségük valóban nem is üldözött.

**Ameddig Koszovóban nem javul a helyzet és/vagy az új ország létrejöttében tevőleges szerepet játszó Európai Unió nem változtat vízümpolitikáján, a krízis fennmarad.** Reméljük, erről is kellő súllyal emlékeznek majd meg a vitanapon.

Az „özönlő megélhetési bevándorlókkal” riogatók azzal számolnak, hogy a szigorító Ausztria és Németország majd hozzánk dobja vissza a koszovóiakat, akik „itt fognak rekedni”, és „Magyarország egy menekülttáborrá válik”. Nem világos azonban, hogy ezen a borúlátó forgatókönyvön mit is változtatna, ha a hozzánk toloncolt migránsok nem nyílt befogadó állomásokra, hanem őrizetbe kerülnének. Így Magyarország könnyen embertelen menekültbörtönné válna, ahonnan se ki, se be – tehát éppen az történne, amitől vezetői nyilatkozati alapján a magyar állam leginkább retteg. Szerbia szárazföldi úton ugyanis nem hajlandó területén átengedni az általa el nem ismert Koszovó állampolgárait, vagyis a kitoloncolás csakis légi úton hajtható végre. Ez pedig lassú és felettebb költséges eljárás.

De valóban akkora fenyegetést jelent majd a Nyugatról történő visszairányítás? Tavaly az ún. dublini eljárás keretében mindösszesen 827 menedékkérőt küldtek vissza Magyarországra más tagállamokból. Ez a hazánkon keresztül vonuló tízezrekhez képest nem tűnik nagy számnak.

## Magyarországnak nincs szüksége bűnbakokra.

A rendszerváltozás és a demokratikus átmenet egyik fontos, önmagán túlmutató, szimbolikus eredménye volt, amikor 1989-ben Magyarország csatlakozott a Genfi Egyezményhez. Ezzel egy olyan nemzetközi humanitárius jogintézményt tett belső jogának részévé, amelynek főpróbája éppen az **1956-os magyar forradalom utáni exodus volt. Akkor 200 ezer honfitársunk kapott menedékjogot és reményt az új élethez. 1958 és 1989 között újabb 200 ezer magyar állampolgár hagyta el az országot. Tudjuk jól, „nagy részük nyilvánvalóan nem politikai üldözött, hanem megélhetési céllal érkező bevándorló” volt. Politikai kampányt mégsem Nyugaton, hanem itt folytattak ellenük.**

Az 1989 előtti államszocializmus tabunak tekintette a nemzetközi migrációt, minden eszközzel akadályozta, ellenőrzése alatt akarta tudni az emberek mozgását, valamint az emberi jogok felé helyezte a mindenható állam és a hatóságok érdekét. Ehhez nem átalott a legdemagógbab propagandát bevetni. Az idegenellenesség, a migránsokkal szembeni hisztériakeltés éppúgy a politikai rezsim lakmusza, mint az antiszemitizmus vagy más bűnbakképzés. Ezekre a történelmi előzményekre is érdemes emlékezniük a vitanap résztvevőinek.

## Magyarországnak az európai és jogállami értékek megőrzésére és hatékony eljárásokra van szüksége a migrációs és a menekültügyi politika terén is.

1. A menekültügy alapvetően uniós kérdés, Magyarországnak nem egyedül kell a megoldást megtalálnia. Ezért az európai uniós együttműködés során Magyarország:
  - a. Lépjen fel, hogy az uniós fejlesztési politika végre komolyan tegyen annak érdekében, hogy Koszovó élhető helyé váljon. A menekülési okok felszámolása lehet az egyetlen tartós megoldás.
  - b. Kérjen az EU-tól jelentős pénzügyi és szakmai segítséget a szerb-magyar határon jelentkező komplex helyzet kezelésére, mivel ez a határszakasz a harmadik legfontosabb belépési pont az EU-ba, és itt sokszorosára nőtt a menedékkérők száma. Példa lehet a már 2014-ben is Magyarországnak folyósított uniós sürgősségi támogatás.
  - c. Az EU-val együtt lépjen fel annak érdekében, hogy Szerbia hatékonyan működjön közre a nemzetközi védelemre és egyéb jogcímű tartózkodásra nem jogosult koszovói állampolgárok visszaküldésében, visszafogadásában. A visszatérés során a visszatérőknek biztosítani kell a személyes biztonságát és az emberi méltóságuk tiszteletben tartását, valamint a sérülékeny csoportok tagjainak jogait, így különösen a gyermekeknek a mindenek felett álló érdekének a figyelembe vételét. Meg kell győződni arról, hogy megfelelő intézkedések történnek-e a visszatérés tartósságának elősegítésére.
2. A jelenlegi magyar idegenrendészeti és menekültügyi szabályozás nem szorul nagyívű változtatásra az uniós jogharmonizációs kötelezettségeken túl. A garanciák csökkentése helyett a létező struktúrák megerősítésére és fejlesztésére van szükség a tartós megoldásokhoz. Ezért Magyarország:
  - a. Biztosítsa a menedékkérők jogát a területhez való hozzáféréshez, tartsa nyitva a határait, és tartsa tiszteletben a nemzetközi, uniós és hazai jogszabályokban vállalt kötelezettségeit.
  - b. Szükség van a menedékkérők elhelyezését szolgáló intézményrendszer szerkezeti reformjára mind az infrastruktúra, mind pedig az elérhető szolgáltatások tekintetében, annak érdekében, hogy a befogadási körülményekkel szemben támasztott jogi és szakmai elvárások maradéktalanul teljesüljenek. Különösen sürgetőnek tartjuk ezen reformok végrehajtását a menekültügyi őrizet végrehajtására szolgáló intézményekben.
  - c. Kerülni kell a menedékkérők őrizetét. Ez csak kivételesen indokolt esetben alkalmazható a lehető legrövidebb ideig, valóban hatékony bírósági felülvizsgálat mellett.
  - d. Biztosítani kell a hatékony idegenrendészeti és menekültügyi eljárásokhoz a megfelelő erőforrásokat a rendőrség, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal és a bíróságok számára.
  - e. Növelni kell a bíróságok kapacitását az elhúzó eljárások megelőzése, valamint a menedékkérőket, külföldieket megillető garanciák valódi érvényesülése érdekében. Több bírói státuszra és szakmai képzésekre van szükség.
  - f. A források felhasználását és annak hatékonyságát viszont a mostaninál jóval szigorúbban monitorozni kell, valamint törekedni kell a strukturális fejlesztésre a „tűzoltáson” túl. (Például épüljön ki bővebb kapacitás a déli határon, jövőbeli hasonló helyzetekre felkészülve).
  - g. Azonnal növelni kell a rendőrségi előállítások során az elhelyezési kapacitást a szerb határon, a jelenlegi embertelen állapotok megszüntetése végett.
3. Sokkal intenzívebb együttműködésre és szakmai párbeszédre van szükség, a bevándorlás különböző aspektusaival foglalkozó szakemberek, civil szervezetek és a különféle kormányzati szereplők között a valós helyzet felméréséhez, a megoldások megtalálásához és azok végrehajtásához.

**Budapest, 2015. február 19.**

**Artemisszió Alapítvány**  
[www.artemisszio.hu](http://www.artemisszio.hu)  
**Cordelia Alapítvány a Szervezett Erőszak**  
**Áldozataiért**  
[www.cordelia.hu](http://www.cordelia.hu)  
**Magyar Helsinki Bizottság**  
[www.helsinki.hu](http://www.helsinki.hu)

**Menedék Migránsokat Segítő Egyesület**  
[www.menedek.hu](http://www.menedek.hu)  
**MigSzol Migráns Szolidaritás Csoport**  
[www.migszol.com](http://www.migszol.com)  
**Terre des Hommes**  
<http://www.tdh.ch/>